

Cossetània Edicions

COSES QUE PASSEN

JOSEP
CIVIT I MATEU

sinalefa 42

Col·lecció Sinalefa - 42

COSES QUE PASSEN

JOSEP CIVIT I MATEU

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: març del 2017

© Josep Civit i Mateu

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-592-4

DL T 149-2017

POÈTICA

Pedra sobtada a l'aigua
calma de l'ànima, mirallar-se,

fremir, amb cada nou
cercle que s'eixampla, el darrer

certifica la fondària.

PRINCIPIS I FINALS

Sóc el nen de deu anys a la boca
de sortida de l'estadi,
i em sento estrany:

em bull encara el regust
d'uns irrepetibles moments
de passió a l'ànima,

però gola endins se'm glaça la veu
fonda del silenci a la grada,

melangioses penombres a la gespa
reclamen insistentment dret
d'hostatgeria a la mirada.

Segueixen faltant-me només unes poques
desenes d'anys per entendre
que totes les promeses
de l'eternitat seran certes, però breus.

ARA I AQUÍ

L'ara conjuga tots els temps
de l'ahir i del demà, però,
paradoxalment, la banca
de l'instant exigeix aposta continuada.

El conhort, el desig,
cal llescar-los a diari, pa
sec, camps verdejants de blat,
ja no saben comprar
engany a la fam.

No guanyen camí les passes
que fem, el rastre inesborrable
que deixem enrere, compta, només,
la passa que fem, atemorits funàmbuls,
al peu de l'única i incerta filferrada.

Compta la passa que fem i l'horitzó
que distreu, un temps, la mirada
dels abismes que ens sustenten.

L'ara conjuga tots els temps
de l'ahir i del demà, però,
paradoxalment, la banca
de l'instant exigeix, a tot o res,
aposta a cada passa.

PERSPECTIVA

Massa sovint habito el record
dels dies que vindran.

L'almoïna de l'alegria, he après a captar-la.
El recompte nocturn inventaria sempre
algunes monedes al plateret. No sé si basten.

Més objectivable el dolor. Amb mans
expertes de sastre segueix embastant-me
un únic tratjo a mida. Massa
aviat hauré d'estrenar-lo.

I, tanmateix, massa sovint torno i em demoro,
malaltissa insistència, al lllindar
mateix de l'abisme. Les pors
que hi abismo van enfondint,
vertiginosament, aquesta fosquíssima esgarrifança
del gorg insondable.